De afgelopen jaren heb ik problemen gehad met mijn rechter voet. Een poosje terug was een weer een probleempje en dat is ernstig uit de hand gelopen. Ik sla de medische en vleeslijke details even over en hou het er even bij de mededeling dat morgen mijn rechter onderbeen wordt geamputeerd.

Het is iets wat er aan zat te komen en waar Cecil en ik altijd rekening mee hebben gehouden. Voor mij is het eerder een fijne start van de rest van mijn leven dan dat ik lijd onder het idee dat er een stuk van mijn been af gaat. Leven met een ziek been en alle onzekerheden over het verloop in de komende jaren is niet prettig.

Ik sta liever in het leven als een vitale enigszins gehandicapte. En de kans dat ik mij leven kan oppakken op redelijke termijn is groot. De ingrepen die de afgelopen weken in het ziekenhuis hebben plaatsgevonden hebben mij al enorm veel energie gegeven. Dat geeft de burger moed voor de periode die komen gaat.

Hoe lang het een en ander gaat duren hangt vooral af van de genezing van de wond van de amputatie. Als die genezen is moet het vocht eruit en daarna volgt revalidatie en wennen aan de prothese. Maar na genezing en vochtafdrijving ben ik op krukken wel al mobiel.

Ik voel mij sterk en ben klaar voor deze nieuwe fase in mijn leven. Cecil is dat ook. Verder wordt ik gesterkt door de aandacht en liefde van veel mensen om mij heen en de hulp die Cecil krijgt bij het verzorgen van onze 10 puppy's. Of ik vrijdag nog zo gezellig ben al nu is even afwachten. Ik ga er van uit dat het mentaal trek en fysiek sterk genoeg ben om zo spoedig mogelijk mijn leven, samen met Cecil en jullie weer op te pakken.